

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1993-1994

23 MAART 1994

ONTWERP VAN DECREET

**tot wijziging van het decreet van 2 juli 1981
betreffende het beheer van afvalstoffen**

AMENDEMENTEN

**voorgesteld door de heer L. Barbé
na indiening van het verslag**

Artikel 4

A. In **de voorgestelde tekst van artikel 2 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen aan 7° toevoegen wat volgt :**

„verbranding van afvalstoffen, ook met energierecuperatie, wordt niet beschouwd als nuttige toepassing ;“.

Zie :

485 (1993-1994)

- Nr. 1 : **Ontwerp van** decreet
- Nr. 2 : Amendementen
- Nr. 3 : Verslag
- Nr. 4 : Amendementen

B. In de voorgestelde tekst van de artikelen 2 tot 45 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen een nieuw artikel 5bis invoegen dat luidt als volgt :

„Artikel 5bis

***De producent van bedrijfsafvalstoffen of gevaarlijke afvalstoffen is wettelijk aansprakelijk voor door deze stoffen veroorzaakte schade en milieuletsel, zonder dat hem hiervoor schuld behoeft te treffen.*“.**

VERANTWOORDING

Gezien het risico dat aan bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke afvalstoffen is verbonden, leent de risico-aansprakelijkheid of objectieve aansprakelijkheid zich het best voor de aanpak van deze problematiek.

De Europese Commissie diende al op 1 september 1989 een voorstel voor een richtlijn in betreffende de wettelijke aansprakelijkheid voor schade en milieuletsel veroorzaakt door afvalstoffen, waarin dit ook voorzien wordt. Meer dan 4 jaar later is dit voorstel nog steeds niet goedgekeurd en een snelle afhandeling ligt niet in het vooruitzicht. Dit amendement strekt er dan ook toe de bestaande objectieve aansprakelijkheid inzake giftige afvalstoffen uit te breiden tot bedrijfsafvalstoffen en gevaarlijke afvalstoffen. In 1986 werd dit trouwens al door Bocken, Lavrysen en Vanden Bon voorgesteld („Het juridisch statuut van de verwerver van giftig afval”, **TBP, 1986, 231**).

C. De voorgestelde tekst van artikel 9 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen weglaten.

VERANTWOORDING

Milieubeleidsovereenkomsten kaderen in een beleid van vrijwillige samenwerking tussen overheden en ondernemers. We wijzen dit beleidsinstrument fundamenteel af om de volgende redenen :

— milieubeleidsovereenkomsten leiden niet tot meer verinnerlijking, maar wel tot een erosie van de rol van de overheid in de samenleving, tot het ondergraven van de legitimiteit van het overheidsbeleid. Over verantwoordelijkheden kan blijkbaar onderhandeld worden. Bedrijfssectoren of zelfs een individueel bedrijf krijgen een veto inzake het beleid. Dit is onaanvaardbaar. Er is wel nood aan een sterk communicerende overheid, maar milieubeleidsovereenkomsten gaan echt te ver ;

— onafhankelijke controle inzake de naleving van de milieubeleidsovereenkomst is niet voorzien ;

— de verhouding met vergunningen is onduidelijk ;

— door af te zien van verdergaande wetgeving zet de overheid zichzelf buiten spel ;

— uit ervaringen in Nederland blijkt dat het opstellen van milieubeleidsovereenkomsten vaak even lang duurt als het maken van klassieke wetgeving. Milieubeleidsovereenkomsten zijn het ideale instrument voor het bedrijfsleven om het milieubeleid nog verder te vertragen.

Met andere woorden, onder het mom van deregulering en inspraak worden zaken van algemeen belang geregeld tussen de overheid en het bedrijfsleven in afspraken waarbij controle en naleving zeer onduidelijk zijn.

D. In de voorgestelde tekst van de artikelen 2 tot 45 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende het beheer van afvalstoffen een nieuw hoofdstuk VIIbis met een nieuw artikel 37bis invoegen dat luidt als volgt :

„HOOFDSTUK VIIBIS

Saneringsmaatregelen

Artikel 37bis

De OVAM kan ambtshalve de verontreinigde bodems en buiten gebruik gestelde industriële installaties die een risico inhouden voor het leefmilieu en de volksgezondheid, saneren ingeval na behoorlijke ingebrekestelling van de exploitant door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap de ingebrekestelde heeft nagelaten de opgelegde maatregelen te treffen of de opgelegde werken uit te voeren binnen de opgelegde termijn. De ambtshalve sanering vindt plaats op kosten van de ingebrekeblijvende. “.

VERANTWOORDING

Voor deze bepaling werd teruggegrepen naar het huidig afvalstoffendecreet (artikel 21, § 2, c). In het verleden kwam er kritiek op deze bepaling, o.a. dat hiermee een te grote beleidsvrijheid aan de Vlaamse Gemeenschap en de OVAM gegeven werd en dat dit artikel een onvoldoende juridische basis was voor een zo complexe problematiek als de bodemsanering. Het uitvoeren van bodemsaneringen zou eigenlijk een apart decreet vergen. Deze kritiek is terecht. Er is inderdaad nood aan een apart decreet bodemsanering. Maar het weglaten van deze bepaling zonder dat er uitzicht is dat er binnen afzienbare tijd een decreet bodemsanering is, lijkt ons onvoorzichtig. Want dat zou betekenen dat OVAM in die periode geen enkele ambtshalve sanering kan doorvoeren. Gezien de kans dat er dringende gevallen opduiken, lijkt ons dat onvoorzichtig en onverantwoord. We nemen het vroegere artikel 21, § 2, c over met twee wijzigingen :

– we hebben niet overgenomen dat OVAM de ingebrekestelling kan uitvoeren. De Raad van State heeft in de arresten nr. 40.145 (25 augustus 1992) en nr. 40.480 (24 september 1992) immers beslist dat de rechtszekerheid vereist dat een beslissing inzake ingebrekestelling dient genomen te worden in de vorm van een besluit. Een beslissing van OVAM inzake ingebrekestelling volstaat dus niet en die mogelijkheid hoeft dus ook niet meer voorzien te worden ;

– één van de belangrijkste kritieken op het huidig artikel 21, § 1, c is dat niet is bepaald wie in gebreke gesteld moet worden. Zoals in het voorstel van de commissie-Boeken vermelden we expliciet de exploitant.

L. BARBE
